ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ
15ΕΤΙΑΣ ΦΟΜ
(1977 - 1992)

ΦΙΛΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
"Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ"

"ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ"

ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ
ΙΑΤΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΤΙΜΗΣ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ
ΤΟΥ
ΑΛΕΚΟΥ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

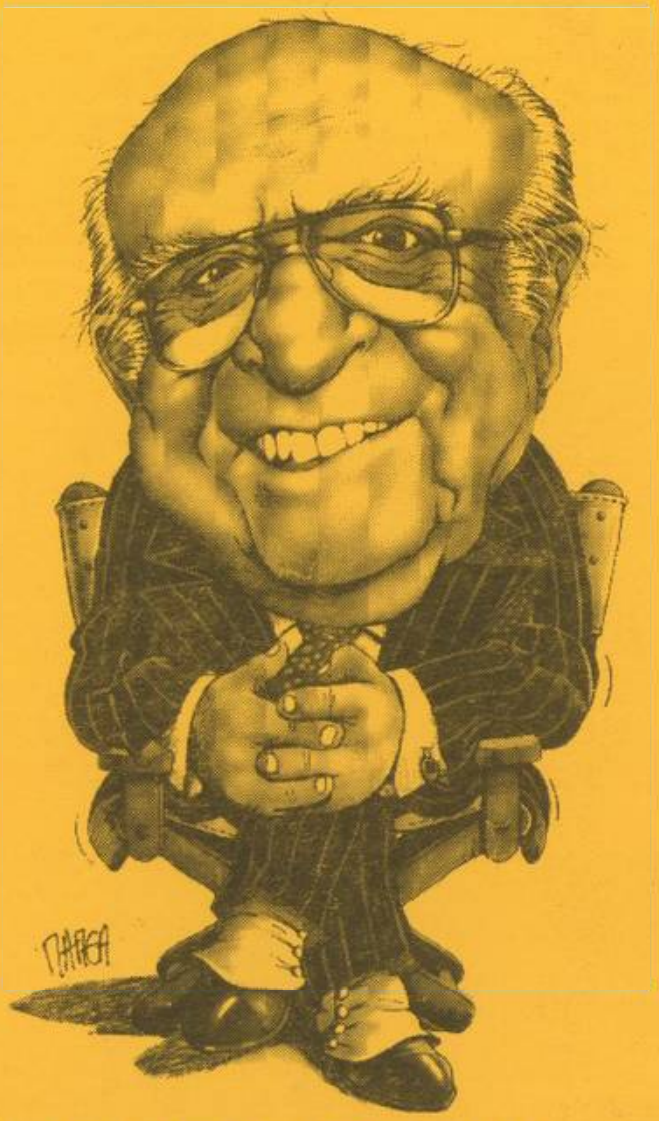

ΣΑΒΒΑΤΟ - ΚΥΡΙΑΚΗ
18 ΚΑΙ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ '92
ώρα 8 μ.μ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΛΗΣΤΑΥΡΟΥ και ΥΙΟΣ

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ - ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

"ΔΕΛΗΣΤΑΥΡΟΥ & ΥΙΟΣ"

Κωμωδία - Φάρσα
σε 4 πράξεις

Σκηνοθεσία:	ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΦΤΕΛΗΣ
Επιμέλεια κοστουμιών:	ΜΑΡΙΚΑ ΣΑΡΑΤΣΗ
Φωτισμοί:	ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ

(με σειρά εμφάνισης)

Ρένα:	ΝΤΕΣΣΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ
Γιώργος Δελησταύρου:	ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΗΤΡΕΛΙΑΣ
Δακτυλογράφος:	ΣΟΦΙΑ ΒΑΛΔΕΡΑΝΟΥ
Αντώνης Δελησταύρου:	ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΗΤΡΕΛΙΑΣ
Αμαλία:	ΜΑΡΙΑ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΗΛ
Μικές Κουτούφας:	ΧΑΡΙΤΟΣ ΜΙΚΕΣ
Σπύρος Χατζηλουκάς:	ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΥΛΩΝΑΚΗΣ
Καμαριέρα:	ΜΥΡΣΙΝΗ ΚΟΥΖΟΥΜΗ
Μπίλυ:	ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΠΟΛΙΤΑΚΗ
Ξενοδόχος:	ΕΥΗ ΠΑΤΤΕ
Τρύφωνας:	ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Καλλιτεχνικός Υπεύθυνος:	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
Οδηγός Σκηνής:	ΚΩΣΤΑΣ ΣΑΝΔΗΛΟΣ
Βεστιάριο:	ΑΝΝΑ ΤΣΑΚΙΡΑΚΗ
Φροντιστής:	ΝΙΚΟΣ ΣΑΡΑΤΣΗΣ
Μηχανικός Σκηνής:	ΜΙΧΑΛΗΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Διαχειριστής:	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΧΑΛΗΣ

*

(12^{ο} ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΦΟΜ)

Κατά την εκδήλωση τιμής στη μνήμη του
ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ,
που θα γίνει πριν ν' αρχίσει η παράσταση του Σαββάτου,
θα μιλήσει για τον τιμώμενο συγγραφέα
ο κριτικός Κινημ/φου - δημοσιογράφος
κ. ΦΡΙΞΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ.

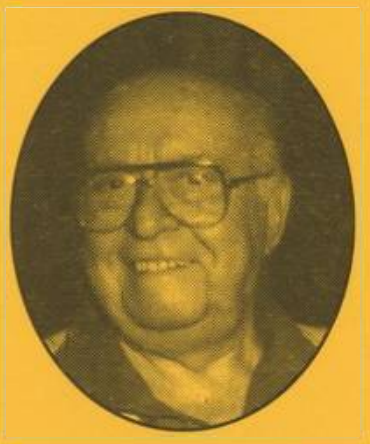

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

γεννήθηκε και πέθανε στην Αθήνα (1913-1991). Ξεκίνησε σπουδές στα νομικά, αλλά εγκατέλειψε πρόωρα το Πανεπιστήμιο για να αφιερωθεί στο θέατρο και στη δημοσιογραφία. Πρωτοεμφανίστηκε το 1935 με τη μουσική κωμωδία "Ο βασιλιάς του χαλβά". Από τότε έγραψε πάνω από 130 έργα (κωμωδίες, φάρσες, επιθεωρήσεις, οπερέτες, κλπ.) μόνος του ή και σε συνεργασία με τους Χρ. Γιαννακόπουλο, Χαιρόπουλο, Γιαννουκάκη, Ευαγγελίδη, Παπαδούκα, Λιδωρίκη κ.ά. Ξεχωρίζουν τα "Παύσατε πύρ", επιθεώρηση, 1939, "Μπράβο κολονέλο", "Φινίτα λα μούζικα" και "Η ζωή συνεχίζεται", 1941, "Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο", μουσική κωμωδία, 1944, "Χάιλ Χίτλερ" επιθεώρηση 1945, "Η αριστερά, η δεξιά και ο κυρ Παντελής", 1945, "Οι Γερμανοί ξανάρχονται", 1946, "Το ακίνητο που κουνήθηκε", 1947, "Ένας ήρωας με παντόφλες", 1947, "Δεσποινίς ετών 39", 1949, "Ανώμαλη προσγείωση" 1949, "Ένα βότσαλο στη λίμνη", "Δελησταύρου και υιός", κ.π.ά. Έχει σκηνοθετήσει για τον κινηματογράφο, πάνω σε δικά του σενάρια, αρκετά από αυτά τα έργα, καθώς επίσης και τις ταινίες "Παπούτσι από τον τόπο σου", "Μαρίνα", "Λατέρνα, φτώχεια και φιλίτιμο", "Η καφετζού", "Η θεία από το Σικάγο" και πολλά άλλα. Τα τελευταία χρόνια παρουσίασε στην τηλεόραση χιουμοριστικές εκπομπές, τηλεταινίες κ.ά. Σαν δημοσιογράφος ασχολήθηκε με το ρεπορτάζ, το χρονογράφημα και τα ευθυμογραφήματα. Υπήρξε στιχουργός πλήθους δημοφιλών τραγουδιών. Τιμήθηκε με πολλές διακρίσεις (Φεστιβάλ ελληνικού κινηματογράφου, φεστιβάλ ελληνικού τραγουδιού, κ.ά.) Επίσης κυκλοφόρησε το βιβλίο "Λες και ήταν χθές" που σημείωσε επανειλημμένες εκδόσεις. Γενικά θεωρείται από τους πολυγραφότερους συγγραφείς και ένας από τους σημαντικότερους μεταπολεμικούς Έλληνες κωμωδιογράφους. Λίγους μήνες πριν τον θάνατό του, σκηνοθέτησε ο ίδιος την παράσταση "Δελησταύρου και Υιός" του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, (Θεσ/νίκη, 17-5-91)

Σαν επίλογος

ΟΨΙΜΕΣ ΧΑΡΕΣ

Κωμωδία με απόκλιση προς τη φάρσα έκαναν το "Δελησταύρου και Υιός" η συμπαθέστερη δυάδα Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου. Μπορούσαν να δώσουν και δραματική κομεντί με την αγωνιώδη αυτή προσπάθεια του ανθρώπου που δε χάρηκε τη ζωή όσο ήταν νέος, και στο δειλινό του τώρα, προσπαθεί να κερδίσει αναδρομικά τα χαμένα του.

Αλλά πριν προχωρήσω στην αγωνία του Δελησταύρου οφείλω δύο λόγια στους συγγραφείς και στον πρωταγωνιστή του έργου. Το αισθάνομαι σαν προσωπική υποχρέωση, κάθε φορά που φεύγω από παράστασή τους. Ακένωτοι χορηγοί γέλιου όλοι τους. Οι πιο γόνιμοι και οι πιο επιτυχημένοι τη στιγμή αυτή θεατρικοί συγγραφείς μας. Βρήκαν το σφυγμό της πλατείας, λέει με συγκατάβαση η κριτική. Ένας τρόπος για να αποφύγει την άμεση αναγνώριση. Ξέρουν και γράφουν, θάπρεπε καλύτερα να μας πει. Τάλαντο, κέφι και τεχνική. Χωρίς δε προσφυγή σε χυδαία μέσα. Πόσοι από τους παλιούς και τους νέους συγγραφείς μας έχουν κυριαρχήσει όσο αυτοί στην ελληνική σκηνή; Αν είχα μεγαλύτερο θάρρος θα προχωρούσα σε σύγκριση με ονόματα και θα διατύπωνα πιο πλατειά και πιο συγκεκριμένα τη γνώμη μου για τους δύο αυτούς εργάτες του Θεάτρου. Μη ζητάτε, όμως, ηρωικές εκπομπές από πομπό μεσαίων κυμμάτων.

Πάμε όμως πίσω. Στο Δελησταύρου. Ο αποταμιευτής της χαράς. Οικονομίες στο παρόν για να την απολαύσει στο μέλλον. Νιάτα με στερήσεις. Ριγμένος στην προσπάθεια, αγνόησε το σήμερα για να θεμελιώσει το άνετο αύριο του. Η στιγμή όμως του αύριο εσήμανε κάποτε. Στις παραμονές των γηρατιών παραχώρησε στο γιο τις επιχειρήσεις του, κι αυτός κύριος φθινοπωριανός, ξέγνοιαστος, πλούσιος, χωρίς γυναίκα - την έχασε από νέος - δίχως υποχρεώσεις, αποφάσισε να ζήσει την ώρα του δειλινού, όσα δεν έζησε την ώρα του πρωινού του. Νιώθει τόσο καλά. Τα έχει όλα, τη σωματική ακμή, την ψυχική διάθεση και τα υλικά μέσα που θα του επιτρέψουν να εκτελέσει την απόφασή του.

Και όμως από την πρώτη του εξόρμηση για την κατάκτηση της ζωής, πέφτει στο κωμικό. Πάνω στις εξάρσεις του, κατρακυλά από το ύψος των ενθουσιασμών στο βάραθρο της απογνώσεως. Και είναι υπέροχος στις μεταπτώσεις του αυτές ο Λογοθετίδης. Γελοιοποιείται, εξευτελίζεται, ταπεινώνεται.

- Μα νιώθω τόσο νέος. Θέλω να γλεντήσω το φθινόπωρό μου...

Σα να είναι αρκετή η διάθεση του ενός.... Πρέπει να βρεθεί και η ανταπόκριση. Πράμα όχι αδύνατο, βέβαια. Πρέπει όμως να πάρεις και την συγκατάθεση της κοινής γνώμης. Κι εδώ είναι η δυσκολία. Γιατί η κοινή γνώμη διασκεδάζει εις βάρος σου και σ' ελεεινολογεί.

- Σα δε ντρέπεσαι... Σ'αυτή την ηλικία...

Το ότι εσύ δεν αισθάνεσαι το βάρος της ηλικίας αυτής, αφορά εσένα. Όχι τους άλλους, που έχουν τον πίνακα με τη μορφή των τέρψεων της κάθε ηλικίας. Χαμόμηλο, λουτροθεραπεία και μπεζίκι προορίζουν για την κλάση σου. "Μα δε μου πηγαίνει" φωνάζεις. Ποιός σε ρωτά; Δεν κρίνεσαι από τις διαθέσεις σου. Χρειάζεται μεγάλο σθένος για ν' αντιδράσεις στην ατμόσφαιρα που σε περιβάλλει. Χρειάζεται μεγάλη δύναμη απάθειας για να αδιαφορήσεις εμπρός στο κωμικό που σε περιζώνει. Πόσοι είναι οι δυνατοί; Υποχωρούν οι πολλοί, τυλίγονται στο μανδύα της μοναξιάς τους και συμμορφώνονται με τις αξιώσεις του καταλόγου.

Αλλά κι αν δεν υπήρχε η κοινή γνώμη να σου κόβει τα φτερά, θα είχαν τάχα τη γεύση που έχουν στον καιρό τους, οι χαρές που τρυγάς όψιμα από τη ζωή; Δεν είναι η ζωή ταμιευτήριο όπου μπορείς να καταθέτεις κάθε μέρα τη χαρά που δε χάρηκες για να την αποσύρεις όταν νομίσεις ότι σήμανε η στιγμή σου. Η στιγμή των αναλήψεων έρχεται, οι καταθέσεις του όμως έπαυσαν εν τω μεταξύ να έχουν την αρχική τους αξία. Ό,τι δεν έζησες χτες δεν το ζεις σήμερα. Το σήμερα δεν έχει αύριο. Αν δεν του πάρεις πάνω στην ώρα του όσα σου δίνει, ποτέ δε θα του τα πάρεις.

Οι αναβολές είναι εις βάρος εκείνου που αναβάλλει. Μεταθέτοντας στο φθινόπωρο τα δικαιώματα που ανήκουν στην άνοιξη, χάνεις μαζί με την άνοιξη και το φθινόπωρό σου. Γιατί την μεν άνοιξη την δαπανάς προετοιμάζοντας το χαρούμενο φθινόπωρό σου, το δε φθινόπωρο που δοκιμάζεις τους εαρινούς καρπούς, καταλαβαίνεις πόσο ανούσιοι έγιναν από την πάροδο του χρόνου.

Αυτό που έπαθε ο ήρωας του θεατρικού έργου. Άφηνε το σήμερα να του φεύγει από τα χέρια, βέβαιος ότι υπήρχε πάντα το μέλλον να τον αποζημιώσει για τις στερήσεις του παρόντος. Και μόνον όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου στον οποίο είχε τοποθετήσει την πάσαν ελπίδα του, παρατήρησε ότι είχαν παύσει πια να έχουν πέραση οι παλιές του καταθέσεις.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

"Το Βήμα"
31-10-1951"